

Sygn. akt II W 966/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Iwona Wójcik**

przy udziale przedstawiciela K. w N.: J. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r. sprawy o wykroczenie

T. R. s. J. i J. zd. G.

ur. (...) w (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 24.10.2017 roku w miejscowości (...) (...) posiadał bez zezwolenia kuszę cięciwową z napisem C. B., której używanie może zagrażać życiu lub zdrowi

tj. o wykroczenie z art. 51 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 4b ustawy o broni i amunicji z dnia 21.05.1999 roku

I. obwinionego **T. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 51 ust. 1 Ustawy o broni i amunicji i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 800 (osiemset) złotych;

II. na mocy art. 51 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji orzeka obwinionemu środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa kuszy cięciwowej z napisem C. B. zdeponowanej w Komendzie Miejskiej Policji w N.;

III. na zasadzie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 632,65 (sześćset trzydzieści dwa 65/100) złotych tytułem wydatków oraz w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 966/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 stycznia 2019 roku

W dniu 24 października 2017 roku w godzinach od 6:00 - 7:30 funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego Komendy Miejskiej Policji w N. realizując postanowienie Prokuratora Rejonowego wN. z dnia 23.10.2017 roku sygn. 2 Ds. (...)2017 dokonali przeszukania wyznaczonego rejonu posesji w miejscowości (...) nr (...), zamieszkałej przez obwinionego T. R.. Podczas przeszukania pomieszczeń na tyłach posesji, w garażu ujawniono powieszoną na ścianie kuszę z napisem C. B.. Obwiniony T. R. nie posiadał zezwolenia na posiadanie przedmiotowej kuszy.

Dowody: postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w N. o przeszukaniu pomieszczeń, zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu osoby podejrzanej k. 18, protokół przeszukania k. 19-21, notatka urzędowa k. 22, materiał podglądowy do protokołu przeszukania k. 23-29, częściowo wyjaśnienia T. R. k. 30-33, 57-58.

Zabezpieczona w miejscu zamieszkania obwinionego kusza stanowi broń i na jej posiadanie w rozumieniu Ustawy o broni i amunicji z dnia 21.05.1999 r. (z późniejszymi zmianami) wymagane jest pozwolenie. Dowodowa kusza jest fabrycznie wytworzoną bronią, która posiada wszystkie elementy konstrukcyjne, nie wykazuje widocznych śladów ich samodzielnymi przeróbek bądź napraw, a jej mechanizmy działają w sposób umożliwiający oddawanie strzałów przy użyciu bełtów. Tym samym użycie przedmiotowej kuszy może zagrażać życiu lub zdrowiu.

Dowód: opinia Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w K. k. 7-11.

Obwiniony T. R. słuchany w charakterze osoby podejrzanej w sprawie o sygn. 2 Ds. (...).2017 (k. 32) na pytanie czy posiada kusze - udzielił odpowiedzi twierdzącej. Wskazał, że trzyma ją w garażu na wkręcie. Ponadto, dodał że ma jeszcze jakąś wiatrówkę na naboje gazowe, ale jej nie używa. Po okazaniu dokumentacji fotograficznej zabezpieczonej kuszy oznajmił, że to jego kusza.

T. R. będąc przesłuchany, jako osoba co, do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzania przeciwko niej wniosku o ukaranie (k. 40-41) wyjaśnił, że kusza nie stanowi jego własności, tylko T. W. byłego Burmistrza K.. Obwiniony wskazał, że T. W. zostawił ją u niego, ponieważ mieszkał w bloku i chciał ją ukryć przed żoną. Pozostawił ją po otruciu psa i podpaleniu samochodu mężczyźnie o nazwisku M.. Obwiniony wskazał, że w czasie, kiedy W. przywiózł mu kuszę był u niego mężczyzna zainteresowanym zakupem roweru, którego danych nie pamięta. Wskazał, że na tę okoliczność (sprzedaży roweru) sporządził umowę, która powinna znajdować się gdzieś w domu lub biurze.

Słuchany przed Sądem obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu wykroczenia i wyjaśnił, że kuszę przywiózł mu T. W. w latach 2015-2016. Chciał zastrzelić psa M., ale wcześniej tego psa otruli. Po odczytaniu wyjaśnień z k. 32 i 41 podtrzymał te złożone we wrześniu (k. 41), natomiast nie podtrzymał wcześniejszych (k. 32). Wskazał, że nie wiedział, że posiadanie kuszy jest niedozwolone. Wówczas składał wyjaśnienia na inne okoliczności i powiedział, że kusza jest jego własnością. Wyjaśnił, że kusza nie była schowana ani ukryta, była powieszona na wieszaku, wisiała w garażu na głównej ścianie. W. poprosił go o przetrzymanie kuszy. Znał się dobrze z W. i zgodził na jej przechowywanie. Nie ustalił terminu przechowania. Wyjaśnił, że gdyby wiedział, że jest to nielegalne to (kusza) byłaby schowana. Kusza była dla niego przedmiotem jak młynek do kawy. Nie ma wiedzy czy W. posiadał zezwolenie na taką kuszę i skąd ją posiadał.

Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom obwinionego T. R. (złożonym w charakterze podejrzanego) w których na zadane pytanie czy posiada kuszę odpowiedział twierdząco. Dodał, że trzymał ją w garażu, na wieszaku, na wkręcie. Po okazaniu dokumentacji fotograficznej zawartej w materiałach sprawy T. R. wskazał, że kusza która widnieje na zdjęciach jest jego. Sąd uznał, że wyjaśnienia te T. R. złożył w sposób szczerzy i spontaniczny, w związku z czym polegają one na prawdzie. Wymieniony składał relację w niedługim czasie po zatrzymaniu nie miał czasu na tworzenie linii obrony. Dlatego otwarcie przyznał, że jest właścicielem kuszy, oraz wskazał miejsce jej przechowywania.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom obwinionego złożonym w dniu 24 września 2018 roku oraz w postępowaniu sądowym, w których nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu wykroczenia uznając je za wykrętne i skierowane wyłącznie na obronę. Nie mają one oparcia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a przede wszystkim w zeznaniach świadka T. W., który kategorycznie zaprzeczył, aby był właścicielem zabezpieczonej w sprawie kuszy oraz by przekazał ją na przechowanie obwinionemu. Zaakcentować przy tym należy, że nawet gdyby to rzeczywiście T. W. był właścicielem zabezpieczonej kuszy, a obwiniony przyjął tę broń tylko na przechowanie – fakt ten nie znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności wykroczeniowej obwinionego. Czynność sprawcza polegająca na posiadaniu broni (w tym wypadku kuszy) to każde władanie rzeczą, jeżeli sprawcy towarzyszy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania rzeczy na własność. Obejmuje ono posiadanie samoistne i zależne, a także np. jej przechowanie /E. Pływaczewski, (w:) Kodeks karny. Część szczególna, t. II: Komentarz do artykułów 222–316, pod red. A. Wąska, wyd.

3, Warszawa 2006, s. 449–450/. Posiadanie broni nie musi się, więc łączyć z jej fizycznym posiadaniem na własność w rozumieniu prawa cywilnego. Do wyczerpania znamion wykroczenia z art. 51 ust. 1 ustawy z 21.05.1999 r. o broni i amunicji wystarczy każde władanie bronią, możliwość natychmiastowego do niej dostępu, ze świadomością miejsca jej przechowywania. Dla istnienia posiadania nie jest konieczne rzeczywiste korzystanie z rzeczy, lecz sama możliwość takiego korzystania. W elemencie posiadania tkwi trwały charakter przestępstwa, które polega na utrzymywaniu zabronionego stanu rzeczy. Czyn zaczyna się z chwilą wejścia w posiadanie, a kończy się z momentem utraty władztwa nad rzeczą.

Na fakt odwołania się do cywilnoprawnych form władztwa ponadto wskazuje orzecznictwo, stwierdzając, że „nielegalne posiadanie broni (art. 263 § 2 k.k.) obejmuje nie tylko posiadanie samoistne, ale i posiadanie zależne, m.in. przechowywanie broni z upoważnienia innej osoby, a nawet jej krótkotrwałe noszenie” /Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 listopada 2005 r., II AKa 119/04, KZS 2005, nr 3, poz. 26./

W świetle powyższego linia obrony obwinionego – ukierunkowana na zaprzeczenie prawa własności do zabezpieczonej kuszy – nie mogła znaleźć aprobaty i nie mogła prowadzić do uniewinnienia od zarzuczonego mu wykroczenia.

Dokonując oceny wyjaśnień oceny obwinionego Sąd zwrócił uwagę także na ten ich fragment, gdzie wskazywał, że gdyby wiedział, „że jest to nielegalne to (kusza) byłaby schowana”. Powyższe dobitnie obrazuje lekceważący stosunek obwinionego do popełnienia zarzuczonego mu wykroczenia oraz obowiązujących przepisów. Konieczność posiadania zezwolenia na posiadanie kuszy skłoniłaby obwinionego jedynie do „lepszego ukrycia” broni.

W konsekwencji wyjaśnienia obwinionego zasługują na uwzględnienie w części, w której korelowały z poczynionym przez Sąd stanem faktycznym.

Zeznania świadka T. W. zasługują na wiarę. Są jasne, logiczne i konsekwentne. Wymieniony stanowczo zaprzeczył, aby kusza zabezpieczona w czasie przeszukania pomieszczeń mieszkalnych T. R. stanowił jego własność. Wskazał, że nigdy nie posiadał kuszy, jak też nigdy nie pozostawił u obwinionego żadnych przedmiotów. Zeznał, że wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie są kłamstwem.

W ocenie Sądu opinia biegłego z Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej Policji w K. jest rzeczowa, jasna i precyzyjna, sporządzona zgodnie z wiedzą fachową posiadaną przez opiniującego, jak również nie zawiera treści sprzecznych ze sobą. Biegły dysponował należyłą wiedzą oraz umiejętnościami niezbędnymi do przeprowadzenia badań i sporządzenia wiarygodnej opinii. Swoje wnioski logicznie uzasadniał, przedstawiając klarownie tok rozumowania, jaki go do nich doprowadził.

Pozostałe zebrane dowody nie budzą zastrzeżeń, a zwłaszcza treść protokołu przeszukania z dnia 24.10.2017 r., postanowienie o wyłączeniu materiałów śledztwa do odrębnego postępowania z dnia 31.08.2018 r. oraz dokumentacja fotograficzna. Każdy z tych dokumentów został sporządzony przez uprawnione do tego osoby, zawiera obiektywne treści i jako taki mógł stać się podstawą wyrokowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności z art. 51 ust. 1 ustawy z 21.05.1999 r. o broni i amunicji podlega m.in. sprawca, który bez wymaganej rejestracji posiada broń, której używanie może zagrażać życiu i zdrowiu. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło bezspornie ustalić, iż cechy kuszy cięciwowej zatrzymanej i zabezpieczonej w związku przeszukaniem pomieszczeń mieszkalnych obwinionego T. R. wskazują, że stanowi ona broń i na jej posiadanie wymagane jest zezwolenie. Badana kusza stanowi fabrycznie wytworzoną broń, która posiada wszystkie elementy konstrukcyjne, nie wykazuje widocznych śladów ich samodzielnymi przeróbek bądź napraw, a jej mechanizmy działają w sposób umożliwiający oddawanie strzałów przy użyciu beltów - a tym samym jest to broń biała, której użycie może zagrażać życiu lub zdrowiu, tj. narzędzie opisane w art. 4 ust. 1 pkt 4 lit. b cyt. ustawy o broni i amunicji. Stosownie do przepisów tej ustawy obwiniony T. R. powinien dopełnić obowiązku rejestracji tej broni, czego nie uczynił. Należy podkreślić, iż omawiane wykroczenie ma charakter formalny i następuje z chwilą niedopełnienia omawianego obowiązku,

niezależnie od tego, czy skutek tego uchybienia powstały jakiegokolwiek negatywne następstwa. Na marginesie należy wspomnieć, że nie ma znaczenia, czy sprawca celowo nie zarejestrował broni, czy też uczynił to z niewiedzy lub niedbalstwa, ponieważ omawiane wykroczenie można popełnić także nieumyślnie. W ocenie Sądu obwiniony umyślnie wypełnił znamiona czynu z art. 51 ust. 1 cyt. ustawy.

Czyn T. R. był bezprawny i zawiniony, albowiem w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności, które wyłączałyby bezprawność karną czynu lub winę sprawcy. Mógł on postąpić zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, nic nie wyłączało jego wolności w tym zakresie. Obwiniony jako osoba dorosła i poczytalna miał też zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień winy i średni stopień społecznej szkodliwości czynu T. R., a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W odniesieniu do czynu z art. 51 ust. 1 Ustawy o broni i amunicji należało uwzględnić, że T. R. nie dopełnił obowiązku rejestracji posiadanej broni (kuszy), a rodzaj posiadanego przedmiotu i jego cechy stwarzały potencjalne niebezpieczeństwo dla innych osób. Broń nie była należycie zabezpieczona wisiała na ścianie w garażu. Do broni mieli zatem dostęp domownicy, jak i goście domu. T. R. będąc właścicielem ww. broni nie dopełnił do przedmiotowego dnia przeszukania ustawowego obowiązku uzyskania pozwolenia na posiadanie broni. Ewentualny brak jego świadomości w żaden sposób nie ekskulpował obwinionego.

Okolicznością obciążającą po stronie obwinionego była również jego uprzednia karalność.

Mając na uwadze przedstawione przesłanki, na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy z 21.05.1999 r. o broni i amunicji Sąd wymierzył T. R. karę grzywny w kwocie 800 złotych.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Umysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Stosownie do treści art. 51 ust. 4 cyt. ustawy o broni i amunicji Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa zatrzymanej obwinionemu kuszy cięciwowej z napisem C. B. zdeponowanej w Komendzie Miejskiej Policji w N.. Takie rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione z tego względu, że obwiniony posiadał wspomniany przedmiot bez wymaganej rejestracji. Orzekając omawiany środek karny Sąd kierował się przede wszystkim społecznym oddziaływaniem takiej decyzji.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, na które złożyły się kwoty: 632,65 zł tytułem wydatków oraz 80 zł tytułem opłaty. Sąd mając na uwadze stan majątkowy obwinionego oraz jego dochody i możliwości zarobkowe oraz fakt, że nie ma nikogo na swoim utrzymaniu - ocenił, że uiszczenie przez obwinionego tych kosztów nie przekracza jego możliwości finansowych i nie spowoduje uszczerbku dla jego utrzymania.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu T. R..

kal. 7 dni.

21.02.2019 r.